KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI*Srijeda, 19. listopada 2016.***[Multimedia]**

Gladna nahraniti. Žedna napojiti

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Jedna je od posljedica takozvanog "blagostanja" ta da ono dovodi do toga da se ljudi zatvaraju u sebe same i postaju neosjetljivi na potrebe drugih. Čini se sve da ih se obmane i zavara predstavljajući površne modele života, koji nestaju nakon nekoliko godina, kao da je naš život moda koju treba slijediti i mijenjati s godišnjim dobima. No tomu nije tako. Stvarnost treba prihvaćati i pristupati joj onakvoj kakva jest, a u njoj često susrećemo ljude kojima je prijeko potrebna pomoć. Zato se u djelima milosrđa spominju i glad i žeđ: nahraniti gladne – a njih je danas toliko mnogo – i napojiti žedne. Koliko puta preko medija doznajemo za ljude koji trpe zbog pomanjkanja hrane i vode, što ima teške posljedice osobito za djecu.

Određene vijesti i osobito neke slike izazivaju ganuće u javnosti i povremeno se pokreću kampanje za pružanje pomoći potrebitima kako bi se ljude potaknulo na solidarnost. Prikupljaju se izdašne donacije i na taj se način može pridonijeti ublažavanju trpljenja mnogih ljudi. Taj oblik ljubavi je važan, ali u to možda nismo izravno uključeni. Međutim kad, prolazeći ulicom, susretnemo osobu u potrebi, ili neki siromah pokuca na vrata našeg doma, to je mnogo drukčije, jer više preda mnom nije slika, već sam u to izravno uključen. Nema više nikakve distance između mene i njega ili nje, i osjećam se pozvanim reagirati, odgovoriti. Apstraktno siromaštvo nas ne dotiče, već nas potiče na razmišljanje, na jadikovanje; ali kad vidimo opipljivo siromaštvo nekog muškarca, neke žene, nekog djeteta, to predstavlja za nas izazov i traži naš odgovor! Otud ona naša navika da bježimo od potrebitih, da im se ne približavamo, uljepšavajući pomalo stvarnost potrebitih pomodnim navikama kako bismo pobjegli od nje. Nema više distance između mene i siromaha kad nam se putovi susretnu. U tim slučajevima, koja je moja reakcija? Okrenem li glavu i prođem dalje? Ili se zaustavljam u razgovoru s njim i zanimam se za njegov položaj? A ako to učiniš sigurno će se naći netko tko će reći: "Ovaj je lud jer razgovara sa siromahom!" Gledam li mogu li kako prihvatiti tu osobu ili je se pokušavam što prije otarasiti? Ali ona možda traži samo ono što joj je neophodno: nešto za pojesti ili popiti. Razmislimo nakratko: koliko samo puta molimo

Očenaš, a ipak ne posvećujemo doista pažnju onim riječima: "Kruh naš svagdanji daj nam danas".

U Bibliji se u jednom Psalmu kaže da je Bog onaj koji "daje hrane svakom tijelu" (136, 25). Iskustvo gladi je teško. Zna to dobro onaj tko je iskusio rat ili doživio doba bijede. Ipak to se iskustvo ponavlja svakodnevno i postoji istodobno s obiljem i rastrošnošću. Trajno su aktualne riječi apostola Jakova: "Što koristi, braćo moja, ako tko rekne da ima vjeru, a djelâ nema? Može li ga vjera spasiti? Ako su koji brat ili sestra goli i bez hrane svagdanje pa im tkogod od vas rekne: "Hajdete u miru, grijte se i sitite", a ne dadnete im što je potrebno za tijelo, koja korist? Tako i vjera: ako nema djelâ, mrtva je u sebi" (2, 14-17) jer je nesposobna činiti djela, provoditi u djelo ljubav, ljubiti. Uvijek ima onih koji su gladni i žedni i trebaju me. Ne mogu za to nikog drugog delegirati. Taj siromah treba mene, treba moju pomoć, moju riječ, moj trud. Svi smo u to uključeni.

To nas uči i onaj tekst iz Evanđelja gdje Isus, ugledavši veliko mnoštvo koje ga prati, traži od svojih učenika: "Gdje da kupimo kruha da ovi blaguju" (Iv 6, 5). A učenici odgovaraju: "To je nemoguće, bolje da ih otpustiš…". Međutim, Isus im kaže: "Ne. Dajte im vi jesti" (usp. Mt 14, 16). Traži da mu donesu nekoliko kruhova i riba koje su imali sa sobom, blagoslovi ih, razlomi i dade ih podijeliti svima. To je vrlo važna pouka za nas. Kaže nam da ono malo što imamo, ako povjerimo Isusu u ruke i podijelimo među sobom s vjerom, postaje preobilno bogatstvo.

Papa Benedikt XVI. u enciklici Caritas in veritate, kaže: "Nahraniti gladne etički je imperativ za sveopću Crkvu […] Pravo na hranu i vodu vrlo je važno u perspektivi postizanja drugih prava […]. Zato je prijeko potrebno da sazrije svijest o solidarnosti koja pravo na pristup hrani i vodi drži univerzalnim pravom svih ljudi, bez razlike i diskriminacije" (br. 27). Ne zaboravimo Isusove riječi: "Ja sam kruh života" (Iv 6, 35) i "Ako je tko žedan, neka dođe k meni!" (Iv 7, 37). Za sve nas vjernike te su riječi provokacija kako bismo prepoznali da, time što hranimo gladne i napajamo žedne, gradimo svoj odnos s Bogom, koji je u Isusu objavio svoje milosrdno lice.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana